

[Lorentzen.]

kan nævnes med alt Forbehold, og at det næppe vil overstige 100.

Med Hensyn til hvor mange der har aktuel Interesse vedrørende Spørgsmaalet Aldersrente, da maa man sige, at det bliver meget faa. Større bliver Tallet, hvis vi stiller os det samme Spørgsmaal vedrørende Invaliderenten, hvor man jugerer, at det ligger mellem 200 og 300.

Saa er der ogsaa det Spørgsmaal, at ifølge § 3 kan Justitsministeren efter indhentet Erklæring fra forskellige Organisationer meddele bl. a. Sagførere Tilladelse til at begynde paa ny. Spørger man om, hvor mange Sagførere der kan tænkes at falde ind herunder, maa man sige, at der næppe er nogen, thi de, der er dømt, har alle sammen faaet en Straf, der ligger væsentligt over 2½ Aar. Derimod kan det for Lægers Vedkommende faa aktuel Interesse, idet man antager, at der er 10—20, der falder ind herunder, og af Tandlæger og Dyrslæger vil der ogsaa være nogle Stykker.

Naar Udvalgsflertallet er blevet staaende ved 2½ Aar som Skel og ikke gaar med til at sætte Tallet ned til f. Eks. 2 Aar, er det ikke af Hensyn til, at man derved vilde droppe mellem 1 000 og 2 000 domfældte; det har ikke været det afgørende. Det afgørende har været de reale Grunde, der talte for at blive staaende ved 2½ Aar. Disse Grunde er meget stærke efter sagkyndig Opfattelse, idet der nemlig er et meget skarpt Skel mellem straffbare Handlinger, der har medført 2½ Aars Straf, og Handlinger, der har medført 3 Aars Straf. Det samme Skel findes ikke, hvis man søger at finde en Grænse nedad. Dernæst har man ogsaa erkendt, at der er en Del Personer, der ikke har benyttet sig af den særlige Benaadningsret, som Ændringen i Straffelovstillægget hjemler, til at faa Straffen nedsat, fordi de paa det Tidspunkt ikke havde nogen aktuel Interesse i dette Forhold, da de kunde blive prøveløsladte.

Jeg er af hele Udvalget blevet bemyndiget til at sige over for den højtærede Justitsminister — selv om vi erkender, at det ligger uden for Udvalgets Kompetence —, at vi vil hilse med Glæde, om de flest mulige af de under Besættelsen domfældte, der endnu ikke har paabegyndt Afsoningen eller først for nylig har paabegyndt den, maa blive draget ind i de Overvejelser, man i Øjeblikket foretager i Justitsministeriet med Hensyn til Benaadning i Anledning af Tronskiftet. Selv om jeg anerkender, at Generalpræventionshensynet har sin Betydning, vil jeg dog mene, at dette Hensyn ikke maa

forhindre en Benaadning af Folk, der er dømt efter den almindelige Straffelov, og at denne Benaadning helst bør ske over bred Front. Jeg behøver naturligvis ikke over for den højtærede Minister nærmere at motivere dette, da vi alle ved, at de straffede under Besættelsen blev dømt langt haardere, end man baade tidligere og senere er blevet dømt for den samme Forseelse.

Med disse Ord skal jeg anbefale Lovforslaget til Vedtagelse her ved anden Behandling.

Fr. Dalgaard: Mit Parti har, som det fremgaar af Mindretalsindstillingen, fundet det rigtigst at blive staaende ved 2 Aar, som er Straffelovstillæggets mindste Straf, ogsaa fordi vi mener at have konstateret, at adskillige, som ikke fortjener en saadan delvis Oppejsning, som Lovforslaget her giver, vilde slippe med, hvis man gik til 2½ Aar.

Med Hensyn til Læger og Sagførere mener vi ikke, der skal være selv den begrænsede Adgang, der er, til Generhvervelse af Autorisation, naar de har begaaet de Handlinger, her er Tale om, idet vi mener, dels at baade Læger og Sagførere indtager en saa autoritativ Stilling i Samfundet, at de ikke bør kunne begynde igen, og dels at deres Stillinger ligger Tjenestemandsstillingen nær, og vi ved alle, at Tjenestemænd, selv om de ikke bliver straffet, meget let bliver afskediget, naar der bare har været det mindste i Vejen.

Ud fra disse Grunde anbefaler vi at stryge de to Kategorier paa samme Maade som Lærere og Præster og stemme for 2 Aar i Stedet for 2½ Aar.

Paul Holt: Vi kan for vort Vedkommende tilslutte os det Ændringsforslag, som er stillet af Socialdemokratiet vedrørende § 1, Stk. 1, hvorefter Personer, der er straffet indtil 2 Aar og 6 Maaneder, skal kunne faa de i Loven omtalte Rettigheder tilbage. Ud fra samme Synspunkt, som er fremhævet af den socialdemokratiske Ordfører, tilslutter jeg mig, at man lader 2 Aar være Grænsen.

Endvidere skal jeg tillade mig at stille et Ændringsforslag til § 1, Stk. 2, hvorefter Retten til at opnaa Næringsadkomst paa Beværtning eller Gæstgiveri ikke skal høre ind under de Rettigheder, der gives tilbage, idet efter min Opfattelse netop denne bestemte Virksomhed kan give særlig Mulighed for uheldige Elementer til at gøre et Arbejde, som man maa betragte som meget uønsket.